

Jacobsen: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler paa den Vej, han slog ind paa. Anstuelserne om, hvad der i dette Dieblik baader Fædrelandet bedst, kunne maastee være forskellige hos de Forskjellige. Jeg troer ikke, at den Vej, som han vil slaae ind paa, vil være til Gavn for Fædrelandet, og derfor skal jeg ikke tale et Ord videre derom. Derimod skal jeg henvende et Par Ord til den ærede Konseilspræsident. Jeg behøver neppe at sige ham, at der ikke er nogen Uoverensstemmelse mellem hans og min Opfattelse af vort hele Forhold og de Pligter, der paahvile Kongen og hans Regjering. Jeg har ved en anden Leilighed i denne Sal udtalt — jeg kan sige: Ord til andet — det Samme, som den ærede Konseilspræsident nylig udtalte. Naar jeg desuagtet har kunnet deeltage i og sætte mit Navn under dette Adresseforslag, er det, fordi jeg ikke troer, at de Udtryk, som staae deri, i væsentlig Grad afvige fra, hvad jeg vilde og kunde sige. Det er vist, at hvis jeg havde nedskrevet Ordene, vare de komne til at lyde noget anderledes, men hvad der staaer om, at Hans Majestæt Kongens Forgænger paa Thronen tilbragte sit Liv — der staaer ikke: „hale sit Liv“ — „under fortsatte Bestræbelser for at sikkre det danske Rige en af Fremmede uafhængig Stilling i Monarkiet“, det troer jeg, at man med fuldkommen Føie kan sige om Slutningen af hans Liv, efterat Forbundet havde sønderrevet det Baand, som skulde knytte de forskjellige Dele af hans Rige til hverandre. Da dette var skeet, maatte naturligviis hans Bestræbelser være rettede paa at hævde Uafhængigheden af de Dele af det danske Monarki, som ikke hørte til det tydske Forbund. Dertil sigte de nævnte Ytringer i Adressen; skulde de ikke være klare nok, skal jeg ikke have Noget imod, at de blive rettede.

Fischer: Den ærede Ordfører mindebe om, at Diebliffet var saa alvorligt, at man burde være sig ret bevidst, hvad det gjælder om. Denne Tanke kan jeg fuldkommen til-

træde; vi have altfor længe bevæget os imellem hinanden i Uklarhed, og det skulde glæde mig overordentlig meget, om Forhandlingerne her kunde bidrage til at bringe nogen Klarhed ind baade i Forholdene og i vore gjensidige Anstuelser. Jeg skal forsøge at give et Bidrag dertil. Hvad er det da, hvorpaa det i nærværende Dieblik fremfor noget Andet kommer an? Ganske vist er det en Trang til at udtale sine Følelser i Anledning af den hedenfarne Konges Dødsang, at tolke sine Følelser for den nye Konge, der har tiltraadt Regjeringen, og herom er Ingen af os uenig. Men vi ere ogsaa enige om, at denne Trang fører os et Skridt videre, nemlig til at udtale os om de skæbnesvangre Begivenheder, under hvis Tryk vi befinde os. Det er efter mit Skjøn to Ting, hvorpaa det nu kommer an. Der handles først om det danske Monarkies Bestaaen, og der handles for det Andet om det danske Monarkies Forsatningsfrihed. Det danske Monarkies Bestaaen var truet ved den oldenborgske Stammes Uddøen. En europæisk Conference fandt Sted i denne Anledning, og det blev udtalt som en Sag, der var af Vigtighed for Europas Rigevægt og for Freden i Norden, at det danske Monarkies Integritet blev bevaret. Paa dette Grundlag sluttedes en europæisk Traktat. Den danske Rigsdag gav derpaa sit Samtykke til Kongelovens Forandring, og Christian den Niende har i Kraft af, hvad der saaledes skete, besteg Danmarks Throne. Men her er nu en Side, hvorfra Trudsler komme, Arveordningen ansøges, Monarkiets Integritet trues. Det er det ene Punkt. Det andet Punkt er Spørgsmaalet om den Forsatning, der skal forbinde de forskjellige Landdele af det danske Monarki. Jeg vil strax sige, hvilket af disse to Spørgsmaal, der for min Betragtning er af den overveiende Vægt. For mig staaer det som det første, at Monarkiet bestaaer; Statens Opretholdelse maa være Hovedbestræbelsen under de nærværende Forhold. Dens Bestaaen hviler paa europæiske Traktater; opgiver man disse, ja saa er Alt